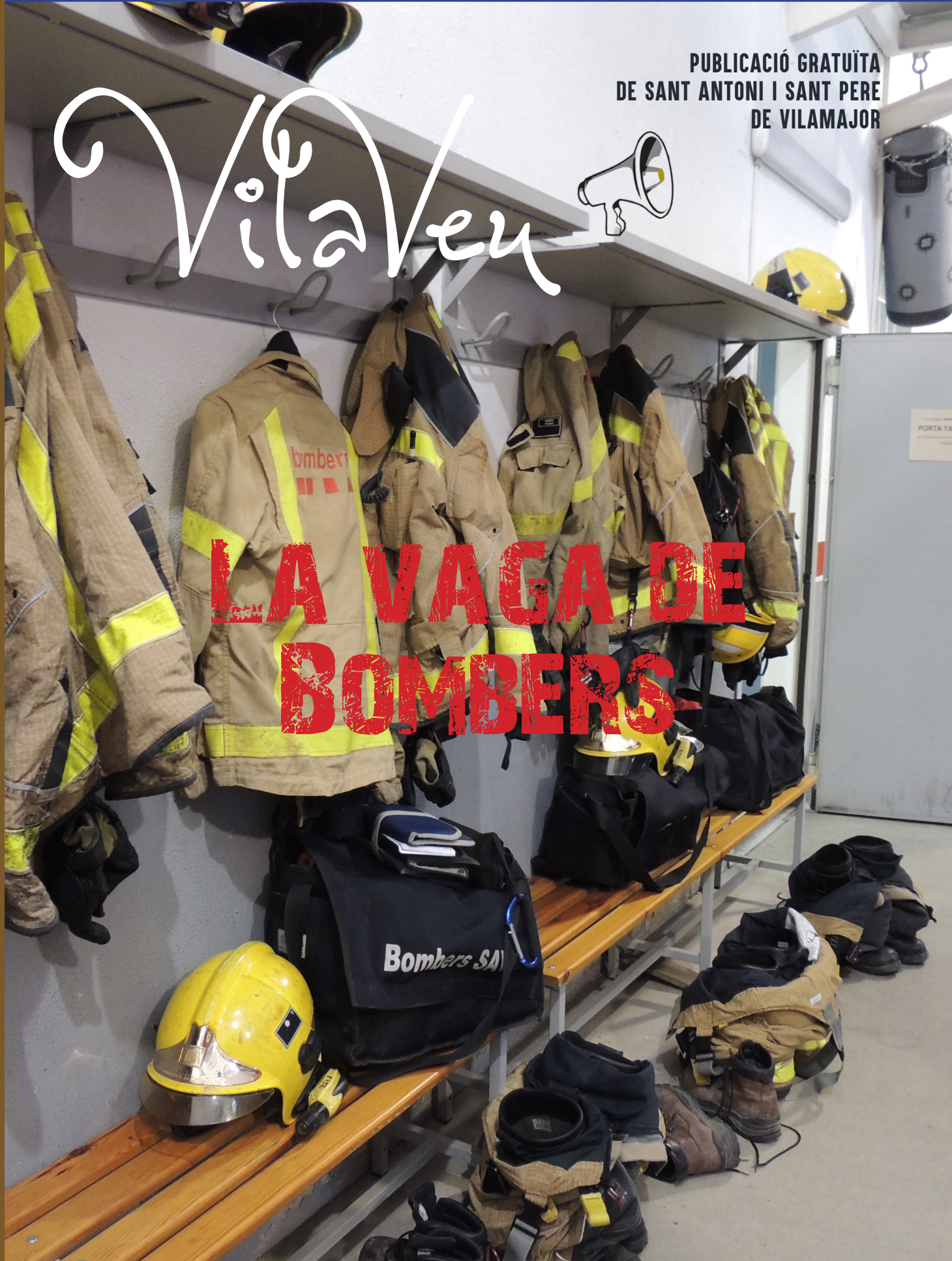

Vilaveu

LA VAGA DE BOMBERS

**SORPRESA: PUJADA DE MÉS DEL 100% DEL PRESSUPOST DESTINAT ALS
SOUS DE L'EQUIP DE GOVERN DE L'AJUNTAMENT DE SANT PERE**

EDITORIAL

A Sant Pere, ERC i ISP es dupliquen els sous i VilaVeu no ho permetrem!

Comencem el nou curs amb molta energia i il·lusió, alhora que preocupats per la situació política del nostre poble. Estem molt preocupats per l'acció que han dut a terme a Sant Pere l'Equip de Govern de «duplicar-se» els sous. Volem deixar clar que no hi estem d'acord, comencem una campanya des del VilaVeu per exigir que retornin els diners al poble i que els posin a Serveis Socials, que és on fan falta.

Assistim a un exemple més de com el benefici individual passa per davant del bé comú que volem defensar.

No només això, en política més macro ens trobem que els bombers voluntaris han passat anys desatesos per part de l'Administració, sobretot de la Generalitat, i amb uns veïns que no els donem el suport i l'agraïment per la important tasca que realitzen. Per aquesta raó hem volgut fer una entrevista perquè expliquin la vaga que van dur a terme i les seves demandes i que alhora servís també com a mostra de reconeixement per la seva feina.

També estem molt il·lusionats amb les noves col·laboracions: els companys de l'handbol explicant la seva última temporada, la secció d'història de l'Higini, i els Follets del Bosc, una escola al bosc molt interessant que tenim també a Vilamajor.

En aquest número hi trobareu, a més, diferents articles de les nostres seccions estables: plantes, poesia, humor...

AGENDA

22/10 – 20h a les Escoles Velles, plaça 1 d'octubre, 1 (Sant Antoni de Vilamajor)

Assemblea de PORTES OBERTES de l'Ateneu de Vilamajor

15/11 – 19h a La Sala (Sant Antoni de Vilamajor)

II Cicle de Documental Social: "La xifra negra", 2018. (amb el director Ales Payá)

La creativitat no és només un do, és un dret;
un re bemoll alliberat, que rima amb:
Laboratori-d'Espectura-Creativa-d'autor-plural.

LABORATORI D'ESPECTURA CREATIVA

Obert i gratuït

Diumenges de 18.30h a 20.30h a l'Espai Polivalent del
C/ França núm.12

Quinzenal (Segon i Quart de mes)

Contacte: laboratori.espectura.creativa@gmail.com

Si voleu, també podeu col·laborar amb
nosaltres, o bé a la redacció o
fes-te'n sòcia entrant a la web

<http://vilaveu.vilamajor.net/formulari/>

Entre tots, fem possible VilaVeu i
un món millor!

Redacció: Àngels Dopacio, Antonio Vilches,
Fran, Gemma Gelabert González,
Higini Herrero, Joan Agea, Joan P. Armengol,
Jordi Solà Rodríguez, Laia Vidal,
Mercè Prat, Xavier Banús.

Fotografia: Jordi Solà Rodríguez.

Disseny i maquetació: Camins.

Revisió de continguts: Maria Lucchetti.

Distribució: Àngels Dopacio, Antonio Vilches.

LA VAGA DE BOMBERS!

★ Text: Àngels Dopacio i Joan Agea.

📷 Fotografia: *Jordi Solà Rodríguez*

Com funcionen els bombers a Catalunya?

A Catalunya, la meitat dels bombers són voluntaris: 2.500 són voluntaris i 2.500, funcionaris. Aquesta fórmula va començar fa molts anys perquè faltava personal per cobrir el territori amb bombers funcionaris i es van començar a muntar parcs de bombers voluntaris dependents d'ajuntaments i diputacions fins que es van acabar integrant tots a la Generalitat.

Per a la població no hi ha cap diferència entre un bomber voluntari i un de funcionari, duen la mateixa equipació i fan la mateixa formació. **El Parc de Bombers de Sant Antoni de Vilamajor és de bombers voluntaris.**

D'on surt el Parc de Bombers Voluntaris de Vilamajor?

L'any 1995 un grup de veïnes de Can Vila estaven preocupades pels perills d'incendi forestal que hi havia a la urbanització i van crear un Pla d'Autoprotecció d'Urbanitzacions. A partir d'aquí van veure la importància que tenia disposar d'un parc de bombers voluntaris i el 2005, amb molta feina, van aconseguir que obrís el parc actual, on alguns d'ells han fet de voluntaris durant anys i molts altres s'hi han afegit. Els terrenys els va cedir l'Ajuntament i la construcció la va pagar la Generalitat.

Vam començar al costat del Patronat, dormint amb un matalàs a terra, una cuineta que vam muntar i fent sortides amb el camió.

Com compagineu la vostra tasca voluntària amb les feines?

El Parc de Bombers Voluntaris no està sempre obert perquè tots trebalem i hem de compaginar la feina amb el volunta-

riat. Obrim sobretot caps de setmana, amb guàrdies de 24 hores, i també alguns dies entre setmana depenent de la nostra disponibilitat i els moments, sovint ens passa que arriben alertes al mòbil i mirem de donar-hi resposta tot i no tenir guàrdia aquell dia, deixem el que estiguem fent i anem al parc a corre-cuita i sortim a ajudar en el que calgui (accidents, focs forestals, industrials o d'habitatge...).

Què demanaries al veïnat de Vilamajor?

Necessitem jovent de Vilamajor que s'impliqui al parc, perquè la majoria no vivim a Vilamajor i els que hi viuen no treballen al poble, i això fa que sovint, quan hi ha emergències, si no estem de guàrdia al parc no arribem a temps. Per poder ser bombers voluntaris s'han de presentar a les proves que va traient la generalitat periòdicament. També demanaria la comprensió del veïnat quan realitzem les tasques; som voluntaris, mirem d'obrir tant com podem i donar el millor servei.

Per què vau fer vaga durant un mes aproximadament?

Va ser un cúmul de raons les que ens van portar a tancar el parc en senyal de protesta.

D'una banda, hi ha manca tant de bombers voluntaris com de funcionaris, i això no ens permet obrir el parc tan sovint com voldríem.

A més, hi ha una clara manca d'inversió per part de la Generalitat en els parcs de bombers voluntaris. Estàvem movent-nos amb un camió que no té cinturons de seguretat i per tant, per desplaçar-nos, havíem de dur també un cotxe. Això feia que els que viatjàvem en cotxe a les emergències haguéssim de canviar-nos a l'arribar i no dintre el camió, i ens feia perdre molt de temps. I estava tan vell que teníem una avaria cada mes.

A causa a la manca de manteniment del parc per part de la Generalitat feia anys que teníem goteres en diversos punts; **vam estar durant els mesos d'hivern sense aigua calenta** i, per tant, sense poder rentar-nos després dels serveis, i finalment, durant l'estiu la part on descansem assolia temperatures molt altes i no teníem manera de refrigerar-la.

En general, **moltes de les coses les hem anat arreglant de la nostra pròpia butxaca**, amb una quota que posem, però hi ha inversions a què no arribem.

S'han acomplert els objectius que us vau fixar?

En general han millorat bastant diversos aspectes.

Un cop vam començar la vaga els ajuntaments de Sant Antoni i Sant Pere van arreglar les goteres i van posar aire condicionat. La Generalitat ha arreglat la caldera, i pel que fa al camió hem arribat a una solució temporal, que és convertir l'altre camió, que era només per a focs forestals, en el camió de les sortides. Fent-hi unes modificacions podem carregar el material que necessitem per a la resta de casuístiques, com atrapament en vehicles. La part del personal no ha canviat.

Com valoren les actuacions dels equips de govern de Sant Antoni i Sant Pere?

En general hi ha hagut col·laboració amb Sant Pere i **hem de reconèixer que amb el canvi de govern de Sant Antoni de Vilamajor hi ha hagut una forta millora de les relacions i el suport al parc.**

Ambdós governs s'han compromès a una subvenció anual al parc per realitzar-hi millores.

Qui són i què fan les ADF (Associacions de Defensa Forestal)?

La tasca de l'ADF és també molt important. S'encarreguen de les tasques de prevenció d'incendis forestals i de l'extinció d'aquests conjuntament amb els bombers.

Actualment a Vilamajor també falta gent a l'ADF i estaria molt bé que s'hi apuntés més gent per poder realitzar millor les tasques.

Com creus que està afectant el canvi climàtic als boscos?

D'una banda, amb l'augment de la temperatura a la nostra zona, els arbres tenen menys humitat a les escorces i això fa que cremin més fàcilment i més ràpid.

Per altra banda, avui en dia tenim els boscos molt abandonats i s'hi genera molt sotabosc, cosa que fa que un cop comença un incendi aquest vagi ràpid com la pólvora i sigui molt més difícil d'apagar. **Una tasca molt important que hauríem de realitzar és netejar el sotabosc, i una bona manera es mitjançant la ramaderia.**

PUJADA DE MÉS DEL 100% DEL PRESSUPOST DESTINAT ALS SOUS DE L'EQUIP DE GOVERN DE L'AJUNTAMENT DE SANT PERE

DENUNCIEM-HO!

En el primer ple de nova legislatura, l'equip de govern de l'ajuntament de Sant Pere aprova passar de 87.329€/any a 189.000€/any per als seus sous.

Els cinc regidors electes d'ERC i els dos d'ISP van fer coalició per formar govern, després de les darreres eleccions municipals del maig d'aquest any. Amb els set regidors, que obtenen majoria al plenari municipal, no van tenir cap oposició per votar i aconseguir una pujada de més del 100% del pressupost destinat als seus sous, arribant a límit legalment establert.

Per dedicació completa, cada regidora i regidor del govern percebrà 42.000€/any bruts. Abans de la pujada percebien per dedicació completa 31.764€. En aquests moments, l'alcalde té una dedicació del 100%, dues regidores han passat del 50% de dedicació al 75% i quatre del 50%. Segons la llei vigent, en poblacions entre 1.000 i 5.000 habitants, **la quantia màxima que poden percebre els regidors/regidores, alcaldes/alcaldeses és de 40.000€.**

Una pujada tant important feta de sobte i arribant al límit establert, hauria d'haver estat anunciada o justificada de forma clara i explícita abans de les eleccions o, com a mínim, abans del plenari municipal on es va aprovar.

Consultant l'apartat "Eix econòmic" del programa electoral d'ERC, que va ser la força més votada, només hi trobem propòsits com: "fer transparent, pública i fàcilment accessible tota despesa municipal i el seu pressupost...", "seguir fent uns pressupostos municipals el més acurats possible..."

També hem consultat el web de l'ajuntament i no hem pogut trobar de forma "transparent, pública i fàcil" la informació de l'augment de les retribucions dels regidors i regidores: no hi ha publicada cap justificació, ni se'n fa esment.

Al butlletí municipal "La Clau" del passat mes de setembre, on l'equip govern de Sant Pere hi publica informació de la seva gestió, a la pàgina 5, únicament s'esmenta l'augment de les dedicacions de les regidores del govern, però no es diu res de la pujada de més del 100% € del pressupost destinat als seus sous: tampoc hi ha cap explicació ni cap justificació. El que si s'explicita és la pujada del que percebran els regidors a l'oposició per a la seva assistència a plens. Llegint aquest article de La Clau, s'ha d'entendre que les regidores al govern augmenten la seva dedicació amb el mateix sou de la legislatura passada, i que només els regidors a l'oposició es beneficien d'un augment per la seva assistència als plens.

En no trobar cap raonament, hi ha preguntes que queden en l'aire, com ara: l'experiència o la qualificació de les regidores i regidors és tan alta com per arribar a cobrar el màxim establert? No es podia haver fet una pujada progressiva dels sous i, així, procurar per l'economia local? Com es garanteix l'equilibri entre "experiència i saber fer" de cada regidora i regidor, i el sou que perceben? S'ha fet una avaluació de la tasca feta en l'anterior legislatura, per saber si correspon una pujada del 25% del sou i dedicació?

A banda de si el govern de Sant Pere pot respondre a aquestes preguntes i justificar o no una pujada tan exorbitada, cal valorar si és adequada tenint en compte la realitat del nostre municipi.

Veiem el pressupost de Serveis socials de Sant Pere per al 2019. Segons la informació publicada al web de la Diputació de Barcelona, “Serveis social i promoció social” té assignats 201.405€, només 12.205€ menys que el que percebran les set persones de l'equip de govern, amb una població de 4.371 habitants, segons les dades del 2018 d'Idescat. Com a dada significativa, que ens parla de com és d'insuficient el pressupost de serveis socials, només **entre gener i febrer del 2019 van haver de marxar de Sant Pere quatre famílies per no tenir on viure per la seva situació de precarietat laboral i econòmica.**

També podem comparar el pressupost per “Foment de l'ocupació”, amb 13.400€, amb el pressupost per despeses de “Protocol de l'ajuntament”, que és de 10.000€. Les despeses a Sant Pere per convidar a dinar altres polítics o despeses d'aquest caire, gairebé igualen a les destinades a un aspecte tan bàsic i important com és el foment del treball. Segons l'Observatori del treball de la Generalitat, l'any 2018 es tancava amb 214 persones aturades a Sant Pere (4,89% de la població censada). I al mes de maig del 2019, quan es van celebrar les eleccions municipals, es mantenia la mateixa xifra.

Malauradament, aquestes dades i aquests fets ens tornen a parlar de l'absència de vocació de servei i de transparència en la seva gestió dels nostres dirigents. Tornen a assenyalar les ànsies d'aprofitar el càrrec per treure'n beneficis personals. De no voler veure ni entomar la situació de crisi permanent en què viuen moltes persones del nostre poble. Sembla que “fer-se polític” és girar la cara a les necessitats que tenim, i no ser conseqüent ni responsable de la tasca que els hem encomanat de procurar pel bé comú.

Si creus que la pujada dels sous de l'equip de govern és abusiva, dóna suport a la campanya que hem iniciat a *Change.org*

Prioritzem Serveis socials i No els sous dels polítics a Sant Pere de Vilamajor

<https://vilaveu.vilamajor.net/stopsous/>

Can Patirem

la història d'una casa misteriosa de Sant Pere de Vilamajor

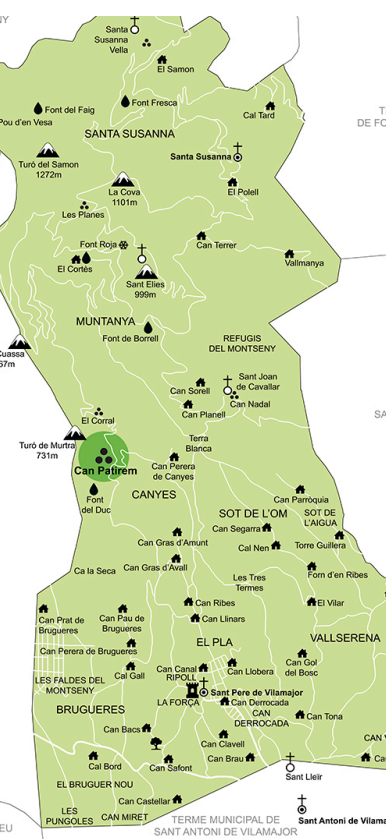
★ Text: *Higini Herrero*

♀ Fotografia: *Virgínia Cepero* (2016)

«Si no t'acabes la sopa, t'enviarem una setmana a can Patirem». Amb aquesta advertència, la meua àvia materna aconseguia el que volia de mi. Potser els altres nens de la meua edat escuraven ràpidament el plat per por que els Reis no els portessin cap regal o que se'ls presentés a casa en Pere Botero, però a casa de l'àvia Maria, can Patirem era un lloc imaginari que evocava horrors, desgràcies i tota mena de privacions.

Les vilamajorenques atemorien els seus fills amb portar-los a can Patirem

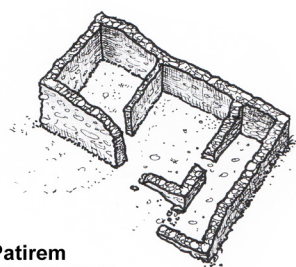
La meua mare aguantava el tipus quan sentia aquesta amenaça, però per dintre es devia pixar de riure. Ella també havia ballat al so d'aquesta cançó, fins que un dia va haver sentit el pare, el meu avi Joan, anunciar amb tota normalitat que se n'anava a treballar a la vinya de can Patirem, a dalt la muntanya. Llavors es devia haver adonat que aquell nom, que semblava sortit d'un conte poblat per llops, caçadors i nens menjats per bruixes, era, en realitat, el nom d'un lloc real: una masia perduda en algun indret remot i muntanyós de Vilamajor.

Vaig anar convivint amb aquest nom tan curiós durant anys, fins que vaig ser prou gran per anar-lo a buscar. Els anys també havien transcorregut per al meu avi, qui, llavors, ja no podia enfilar-se per la muntanya com abans, però sí que em va dir on s'amagava i com arribar-hi. Era al veïnat de Canyes, al sud-est del coll de Murtra, pujant pel camí de can Panxa, just després de la cruïlla del camí que ve de can Volard de Cànoves i abans de trobar la cruïlla del camí que puja de can Perera de Canyes. Només havia de seguir un caminet mig perdut entre alzines que anava a les artigues de can Patirem, just a sobre, dins el bosc.

Em va dir que, contra tots els meus pronòstics, no es tractava d'una torre amenaçadora envoltada de núvols perennes i foscos, sinó d'una casa petita i miserable, i que encara tindria sort si en quedés alguna paret dempeus.

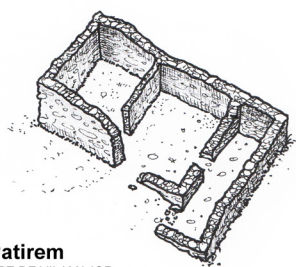
Després d'un parell d'intents fallits, finalment vaig poder trobar les runes, i d'aleshores ençà no ha canviat gaire. La veritat és que, més que una casa petita, més aviat sembla les restes d'una barraca: té una planta rectangular d'uns 7 metres de façana principal orientada a sud-est del que en queda poc més que la part baixa dels murs d'una alçada màxima de 1'80 metres. A les artigues de la feixa del davant, a un nivell inferior, s'hi va plantar una pineda, avui ufanosa. De fet, la vegetació i els arbres ja estan colonitzant les runes, gairebé engolides per l'alzinar, però, tot i així, podem intuir el que seria l'habitatge original, format per dues estances més o menys simètriques d'uns 2,5 x 3,5 metres (habitació i cuina) i, a llevant, com si es tractés d'un afegit, hi veiem una estança auxiliar més estreta però que sobresurt de la façana, d'uns 2 x 4,5 metres, que podria ser una espècie de rebost, de magatzem o, fins i tot, de galliner o similar. L'estança central conserva la porta d'accés i semblaria la més indicada per acollir la llar del foc, tot i que a simple vista no se'n veuen les restes. Us he fet un plànol de la planta perquè us en feu una idea més aproximada.

Can Patirem
SANT PERE DE VILAMAJOR
HIGINIHERREO.CAT
Restes de les parets enrunades

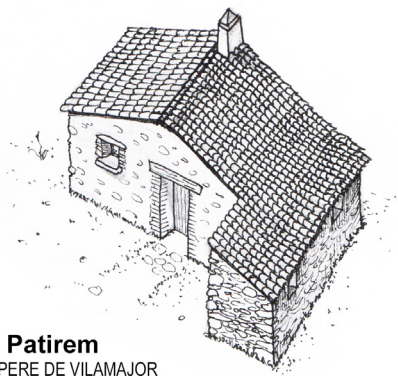
Així, doncs, ens trobem amb una casa petita, senzilla, sense cap mena de caprici estètic. Si a això hi afegim el nom, per si sol prou descriptiu, podem intuir que els seus estadants eren, o bé pobres, o bé d'economia molt modesta. Situada lluny de tot arreu, a 558 metres sobre el nivell del mar, es troba enclavada en una vessant argilosa, boscosa i de pendent pronunciada, on s'han fet aterrossaments segurament per a tenir-hi vinyes, algun hort o petit camp de conreu. Els habitants, doncs, haurien de viure de la combinació de l'explotació forestal (llenya i carbonet) amb la de l'agricultura de subsistència. La manca de corrals per a bestiar ens faria descartar la seva activitat ramadera. Les principals fonts d'aigua serien la font del Corral d'en Perera (més amunt) i la font del Duc (més avall), però, tenint en compte que es troben relativament lluny, és possible que comptessin amb alguna petita font propera, avui assecada, o bé que aprofitessin l'aigua de les torrenteres properes, o encara que l'aigua ja llavors fos un recurs escàs.

Vaig preguntar al meu avi (Sant Pere de Vilamajor, 1910-1997) què en sabia, de can Patirem, i ell em va comentar que sempre havia conegut la casa abandonada, buida, sense ningú, la qual cosa va fer créixer dins meu l'interès i la curiositat sobre aquesta misteriosa casa. Parlant-ne amb els veïns del poble, la impressió era similar. **Hi havia petites variants a la dita que deia l'àvia, però, en general, tot reafirmava la idea que can Patirem era de difícil accés i que devia oferir unes condicions de vida molt dures...**

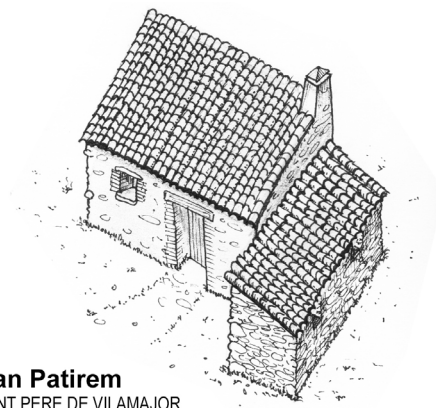
Can Patirem
SANT PERE DE VILAMAJOR
HIGINIHERREO.CAT
Restes de les parets enrunades

La documentació de la parròquia és molt exhaustiva i ens indica qui viu a les cases del municipi any rere any des del segle XVII fins a principis del segle XX, alhora que també ens indica si en alguna no hi viu ningú i està deshabitada. L'edificació que avui coneixem com a «can Patirem» no la trobem ni en la documentació del segle XVIII ni en la del XVII; és més moderna, concretament del segle XIX, i el seu nom original fou el del cognom de la primera família que l'habità: «can Pasqual».

Can Patirem
SANT PERE DE VILAMAJOR
HIGINIHERRERO.CAT

Opció volumètrica 1. Coberta amb dues vessants

Can Patirem
SANT PERE DE VILAMAJOR
HIGINIHERRERO.CAT

Opció volumètrica 2. Coberta amb una vessant

El primer any en què es fa referència expressa a la casa és el 1848, quan hi va anar a viure el matrimoni format per en Joan Pascual i la seva muller, na Maria. De les dones, generalment no hi consta el cognom; només s'indica quin parentiu tenien amb el cap de la casa, i en aquest cas, al costat del nom de la Maria només hi ha una m, que ens indica que es tracta de la muller d'en Joan.

Can Pasqual és d'una senzillesa arquitectònica tal, que es podria haver construït en menys d'un any, així que la data de construcció l'hauríem de situar entre el 1847 i 1848. Set anys més tard, el 1854, s'inscriu en el llibre de comunions de la parròquia la seva filla Francesca i la casa és rebatejada com a «can Patiràs». Sembla, doncs, que can Pasqual era coneguda amb el malnom de «can Patiràs» i que aquest s'acabaria oficialitzant el 1854, tal i com si fos una premonició dels seus veïns, segurament per la manca de condicions que hi devia haver en aquest indret o per la pobresa de la família. **De fet, segons en Garcia Pey, es diu que era tanta la gana de la casa que els gossos, quan veien sortir la lluna, bordaven perquè es pensaven que era un pa...**

A partir d'aquest moment es van rellevant diverses famílies amb permanències molt curtes, de màxim 4 anys, arriben a estar fins a 6 famílies.

La darrera família en habitar can Patirem hi arribà el 1901: en Ramon Monfolleda i la seva dona Rosa, però marxen de seguida, ja que només hi viuran fins el 1903, quan abandonaran, per sempre, la casa. A partir del 1904, can Patirem ja quedarà deshabitada definitivament.

Desconeixem en quina situació es podria trobar la casa i el seu estat de manteniment en el moment de l'abandó, però a partir del 1904 devia començar un procés lent i implacable cap a l'enderroc. La teulada podria haver aguantat encara alguns anys i, potser, tot i que ningú hi tornà a viure de forma permanent, la casa podria haver acollit algun muntaner, bosquerol o algun fugitiu en època de la Guerra Civil. Però tard o d'hora la teulada hagué de cedir i esfondrar-se, juntament amb la part superior de les parets. Amb el temps, algunes alzines hi han nascut i en pocs anys els murs tindran una alçada ben minsa.

La casa no ha sobreviscut al segle XX, però sí el seu topònim, i és feina nostra que també ho faci la seva història.

I vosaltres? Us acabareu la sopa? O us haurem de portar a can Partirem?

Article extret del bloc:

<http://www.higiniherrero.cat/2018/04/05/can-patirem-la-historia-duna-casa-misteriosa-de-sant-pere-de-vilamajor/>

Festa rave a la Bòbila, entre Llinars i Sant Antoni

★ Text: *Joan Agea*

📷 Fotografia: *Jordi Solà Rodríguez*

Del 23 al 27 de maig es va celebrar una festa il·legal a la Bòbila abandonada de Llinars.

Un equip de reporters del VilaVeu ens vam acostar a l'espai el diumenge i hi vam trobar un ambient molt sorprenent: hi havia més de 1000 persones, algunes dormint en caravanes i cotxes i altres ballant. La majoria venien d'Holanda i França, sembla que mitjançant algunes webs es citen persones a qui agrada aquest tipus de música i es convoquen aquests esdeveniments on arriba gent de tot Europa.

El que caracteritza aquestes festes rave és: la música electrònica, el fet que no es demana cap permís per realitzar-la, i, en general, una llarga durada, en aquest cas més de 100 hores seguides de música i ball.

Per realitzar aquestes festes sovint s'utilitzen espais abandonats. La llarga durada de la festa i l'estil de música bastant repetitiu fan que estiguin molt relacionades amb un elevat el consum de drogues.

Pel que sembla els primers dies no hi havia ningú de la zona, però, ja cap al final, alguns joves s'hi van acostar a treure el cap atrets per la música que ressonava a tota la vall.

Ens ha arribat que la policia municipal s'hi va acostar el primer dia però imaginem que al veure la gran quantitat de gent no va actuar, i més tenint en compte que es tracta d'una propietat privada.

L'espectacle interior de la nau era bastant espectacular, un equip de so de 6 metres d'alçada per més de 10 amplada feia que en apropar-te et vibrés inclús la roba. Havien muntat una cabina per als DJ a l'antiga oficina de l'encarregat..

Històricament, el moviment de les *raves* ha tingut un caràcter combatiu on es buscava recuperar les naus abandonades per a un oci no mercantil on la gent pogués ballar i expressar-se sense restriccions. Aquest moviment va tenir molta força a Londres a l'època de Margaret Thatcher (una política conservadora que va reprimir molt els moviments sindicals i socials en general). Per explicar aquest fenomen, alguns autors han encunyat el concepte de «zona temporalment autònoma» (ZAT en anglès), una zona on les lleis de l'estat no són vigents i on la gent individualment decideix durant un temps com vol viure i relacionar-se. La meva sensació, però, després de conversar amb els organitzadors, és que aquesta rave més aviat era un mininegoci mitjançant la barra. A més, el model de festa de més de 100 hores feia que la gent anés passadíssima de drogues.

Puc entendre per què es realitza i empatitzar amb el que la gent busca. L'oci nocturn majoritari de discoteques i bars està molt basat en el consum tant per entrar als espais, com després de drogues com l'alcohol i altres, i en general hi ha una tendència cap a l'homogeneïtzació de la música que escoltem a tot arreu, que no fomenta la diversitat cultural ni els circuits de petits grups locals.

Tot i que no m'agrada l'oci nocturn convencional, la proposta d'aquesta rave en concret tampoc em sembla el tipus d'oci que necessitem per a un món millor.

RESUM DE LA TEMPORADA 2018-2019 DEL CLUB HANDBOL VILAMAJOR

★ Text: *Xavier Banús*

📷 Fotografia: *Arxiu Club Handball Vilamajor*

Si una cosa hem de destacar de la Temporada 18-19 és el doble ascens dels dos equips Sènior Masculí, tant el primer equip com el segon equip (coneguts col·loquialment com els Rookies).

El primer equip va aconseguir un merescudíssim ascens després de fer una segona volta impecable amb tan sols una derrota, i col·locant-se en una 2a posició molt còmode.

Per la seva banda els Rookies van fer també un tram final de temporada molt regular, que els va permetre entrar a les fases eliminatòries d'ascens, on no van perdonar cap partit de les eliminatòries.

Ara farà tres temporades que els dos equips masculins van baixar de categoria, el primer equip de Lliga Catalana a 1a Catalana i els Rookies de 2a Catalana a 3a Catalana.

Feia dues temporades que buscaven l'ascens i aquesta passada campanya ho van aconseguir al tram final de la temporada.

Per altra banda, el Sènior Femení tenia el difícil repte de defensar el títol de campiones de Lliga Catalana, assolit la temporada 2017-2018.

Malauradament, la temporada va ser més difícil de l'esperat i no va ser tan bona com en l'anterior campanya. Una plaga de lesions durant l'any va perjudicar molt l'equip.

A més a més, la temporada arrencava amb cares noves al cos tècnic i a la plantilla, uns canvis que van fer que costés agafar el ritme de competició.

Tot i així, van quedar 5es de Lliga Catalana, força a prop de les primeres posicions. Aquesta temporada s'han reforçat molt bé i s'espera una temporada il·lusionant i d'un nivell molt alt (com ja ens tenen acostumats).

Pel que fa als equips de la Base del Club, hem de dir que aquest any passat hi ha hagut 15 equips i hem superat els 200 jugadors.

Any rere any, el Club va creixent i estem a punt d'arribar a la gran fita marcada des de fa anys, que és aconseguir equips en totes les categories tant masculines com femenines.

Destaquem l'equip Benjamí Masculí de 1r any, que s'han proclamat campions de la lliga i la copa del nivell 2 del Consell Esportiu, juntament amb el Cadet Masculí, que han quedat 1rs classificats de la segona fase de 1a Catalana.

De mica en mica ens anem apropant als objectius plantejats fa tres anys quan la Junta Directiva va engegar aquest nou projecte, i ens fa especial il·lusió estar creixent tant en nombre d'equips masculins i femenins i que cada cop tenen més nivell.

Aquesta propera temporada es preveu apassionant i serà molt interessant veure com es desenvolupen les competicions de tots els equips Sèniors. I com diu el nostre crit de guerra, Força i Honor!

La planta del mes

Trepó (*verbascum thapsus*)

★ Text: *Fran*

Fotografia 1: trepó o gordolobo.

Fotografia 2: El trepó d'alçada d'una nena.

A prop de l'escola, en el Camí Ral, quan encara les vores no han estat tallades, el trepó creix en abundància entre roselles, malves i altres flors salvatges del nostre entorn.

La planta és fàcil de detectar perquè és una de la més grans del camí. Té petites flors grogues que floreixen durant tot l'estiu i fins a l'octubre i que cauen amb facilitat si es colpeja la planta. Té unes fulles grans de color verd gris blanquinós, extremadament suaus al tacte en la part superior (n'hi ha prou amb tocar-la per comprovar-ho).

És un gegant en la seva categoria. Imagineu-vos! Aquesta herbàcia, en plena natura, pot arribar a una alçada de 2 m, superant l'alçada d'un adult! A Vilamajor, el trepó és més humil, s'acosta a la mida d'un nen, 1,20-1,50 m. És una planta bianual, triga dos anys a madurar i florir; el primer any presenta, a la part baixa, a terra, una roseta basal, com el dent de lleó, que estén les seves amples fulles peludes.

El trepó –o gordolobo, com s'anomena en castellà perquè la tija superior florida sembla una cua de llop Iniesta (del llatí, cua de llop)– és una planta autòctona, una mediterrània. S'expandí per molts llocs contribuint a la biodiversitat, les seves flors grogues exhalen una olor dolça de mel que atrau molt insectes, com ara les abelles locals.

Abans, al Montseny, el trepó (*verbascum thapsus*) s'utilitzava com a expectorant contra la tos i per cicatritzar les ferides, segons s'esmenta al llibre (molt interessant) *El Jardí del museu de Cardedeu*.

Els romans o els antics ibers la feien servir com a paper higiènic, un sistema «ecològic» avantguardista! Fins i tot es feia servir per pescar, es llençaven a l'aigua les fulles i fruits triturats (amb alts continguts en tanins), per tal d'atontar els peixos i així poder-los atrapar fàcilment. En castellà, existeix el verb *envarbascar*, per definir aquest tipus de pesca. Actualment està totalment prohibida.

El trepó es una bonica planta que val la pena conèixer, observar i conservar.

Follets del bosc

Al bosc s'hi couen secrets: entre els pins i les alzines, al fang i als bassals, sota les pinyes i les branques...

Follets del Bosc és un petit projecte educatiu, sorgit a partir de la força i la il·lusió d'un grup de famílies i acompanyants, destinat a criatures de tres a sis anys. Aprofitant l'entorn local que tenim, apostem pel contacte directe amb la natura.

Busquem oferir un espai diari de qualitat a les més petites; per això la ràtio és molt baixa. D'aquesta manera volem acompanyar els desitjos, els interessos, les curiositats de cada infant en la seva etapa evolutiva d'autoconeixement, exploració de l'entorn i relació amb els altres. Sempre des d'un acompanyament respectuós i no directiu: l'activitat principal és el joc lliure. La infància, per a nosaltres, és una etapa digna en si mateixa, i a Follets mirem de posar-la al centre: les criatures sempre són les protagonistes.

És un projecte que es basa en quatre eixos: natura, individu, comunitat, autonomia.

Passem la major part del nostre temps a l'aire lliure, al bosc, aprenent i descobrint la natura i interactuant amb ella. És una font inesgotable d'estímul i experiències, que ens ofereix una grandíssima diversitat de colors, fauna, flora, clima..., així com oportunitats de desenvolupament físic, motriu i psicològic, entre d'altres.

Potenciem que cada criatura pugui connectar amb el que necessita i pugui conèixer, entendre i respectar els seus propis ritmes. Mirem els infants amb tot allò que són, sense judicis ni expectatives, escoltant les seves necessitats, ajudant-los a trobar l'autoregulació a través de l'acompanyament emocional, els límits i el vincle.

Follets del Bosc intenta ser una petita família, en la qual totes puguem sentir-nos estimades i on les famílies de les petites participen activament. Així les criatures poden aprendre que no estan soles al món, sinó que formen part d'una comunitat de persones amb interessos i curiositats diverses. Es compta amb educadores com a principals referents dels infants i amb la participació activa de les famílies per al desenvolupament del projecte.

L'autonomia és clau per a nosaltres, perquè volem ser un projecte que la fomenti des de la mateixa pràctica. Totes les persones adultes que estem implicades en l'escoleta treballem per tal que el projecte sigui autònom i autogestionant, i els nostres valors, idearis i maneres de fer no es vegin compromesos per les directrius estatals o institucionals.

Ens trobem pel bosc, follets!

“Ens fascina la vida, en totes les seves formes. Aquesta força que s'obre pas davant de qualsevol adversitat, aquesta energia, aquest amor que fa que dos éssers siguin molt més que cada un d'ells per separat: el mar de relacions i interaccions que generem fan que no ens puguem explicar com la suma de les parts. Sentim i celebrem l'alegria de la vida expressada en moltes formes, però molt especialment en la infància. La curiositat insaciable, el somriure ple, l'alegria desbocada, les emocions netes..., la infància ens recorda que estem vius i ens anima a créixer nosaltres, a revisar-nos, amb tots els dubtes i aprenentatges que comporta acompanyar les criatures. Els grups humans sense criatures no poden perpetuar-se, i pensem que les petites necessiten tribus per créixer de forma equilibrada i plena. De fet, estem completament convençudes que si restem obertes i disposades a acceptar allò que les criatures ens ofereixen, podem entreveure un camí de transformació social que permeti una vida més plena i lliure. Sense caure en misticismes, pensem que una cultura que inclou i respecta les seves criatures és una cultura que inclou i respecta totes les persones. Estem per crear aquesta tribu, per fer aquests canvis que ens permetin tornar a posar la vida al centre.”

ES LO MISMO, HAZ UNA TORTILLA

★ Text: Antonio Vilches

📷 Fotografía: *Arxiu Vilaveu*

Vuelve el hombre del cistell. Después de grandes muestras de entusiasmo para que vuelva a escribir en esta revista por parte de vecinos, amigos y, sobre todo, de familiares, no me he podido negar. ¡Yo que soy dislesico!

Hay cambios importantes en Sant Antoni. ¿Recordáis a Inma del Ninot, que le pregunté si tenía huevos y me puso doce barras de pan? Pues ha cambiado de trabajo.

No creo que fuera por eso. Una persona agradable entre el pan de cada día, ¡amén!

¡Suerte Inma!

También en la entrada del pueblo han puesto la figura del “coño”, por eso de “¿qué coño será eso?” Lo digo con cariño. El arte tiene estas cosas. ¿Será un fuego?, ¿una llama? ¡Suerte figura!

Lo más grande, no lo digo en sentido figurado, es el gran supermercado que han puesto a la entrada: Bon Preu. Será una cadena catalana, lo digo por el nombre. Podía llamarse Bon Car. Estos catalanes que se encuentran un botón y se compran un traje para aprovecharlo. O los que se encuentra una tirita y se hacen un corte...

¡Típicos tópicos! Si fuera una cadena vasca se podría llamar: Aupa la Ostia. Y los gallegos, que no se sabe si viene o van: Cadena, ¿para qué? Seguro que los andaluces: Pá comprar. ¡Suerte pequeño comercio!

El canVi más importante (no llega a lo de Inma) es el cambio de alcaldía. Tengo una primicia de noticia, de buena fuente: del Borrrell. Que no salga de aquí porfa: 19 personas libertarias han votado. ¡Increíble! ¡Habrà que hacer una fiesta mayor en agosto! Lo merece la noticia.

Raül lo tiene difícil; ¡contar con la opinión de los vecinos/as! ¡Gobernar para el bien común! ¡Gobernar para todos! Los del Barça, los del Español, los del Madrid. Las personas de las urbanizaciones, las del núcleo urbano, las emigradas, las negras, las blancas, las católicas, las musulmanas, las ateas, las agnósticas, las heterosexuales, las homosexuales, las franquistas, las del CDR, las que ponen lazos, las que los quitan, las que tienen capacidades diferentes, las convergentes, las divergentes, las comunes, las particulares, las diferentes, las arrimadas, las comunistas (por cierto, cada vez menos), las republicanas y las libertarias. ¿Os habéis fijado que todas estas personas vivimos en Vilamajor? No me diréis que no lo tiene difícil. ¿O lo tiene fácil si hace de la diversidad una riqueza? ¡Suerte Raül!

El día de las votaciones entré en la Pizze para tomar una caña. Andaban dos parroquianos conocidos discutiendo qué era mejor, el fútbol o los toros. Uno dijo: Donde se ponga una buena corrida que se quite el fútbol; yo les contesté: ¡Eso, eso, y los toros! En una mesa estaba un hombre deprimido hablando solo; le escuché decir: Siempre quise ser alguien en la vida, pero ahora me doy cuenta de que debí haber sido más específico. Otros/as contando chistes. Un borracho en moto choca con una señal de tráfico, le dice el agente: ¿No ha visto la flecha? Y contesta: ¡Ni al indio que me la tiró!

También pasé por la iglesia a la hora de tomar el cuerpo de cristo. El cura debía de ser vasco porque dijo: ¡Ahí va la ostia! De vuelta a casa me fijé en un cartel que decía: Gallinas deprimidas necesitamos apollo. Por dios, ¿quién ha escrito esto? Siguiendo el camino me encontré con una vecina, estaba preocupada, le pregunté qué le pasaba: Que he enviado a Fernando a comprar patatas para hacer una tortilla y resulta que le ha atropellado un camión. ¿Y ahora qué vas a hacer? ¡Yo qué sé! Macarrones.

Y antes de llegar a casa también hablé con Juan y me comentó que ayer le dijeron que era bastante feo. No te preocupes, a mí me han dicho cosas peores. ¿Qué te han dicho? ¡Que también eres hipocondríaco y neurótico!

Ya en casa, mi hijo Oliver estaba eufórico: Papá, ¡hoy he hecho el partido de mi vida! He marcado tres goles! ¿Cuál ha sido el resultado? Ajustado, perdimos por 2 a 1.

Por fin llegó la noche para descansar. En eso, estaba durmiendo plácidamente cuando sobresaltado escuche a mi adorable esposa: ¡Antonio, Antonio! ¡Despierta! ¿Qué pasa, qué quieres? ¡Que te has olvidado de tomar las pastillas para dormir! ¡Por dios! ¿Qué puedo hacer? Pues eso, tomar la pastilla y...

Se m'acaben les idees i les pàgines,
visc en un cel decorat d'infern...
on tot desemboca en un mar de llàgrimes,
i m'apassiona la màgia de que res sigui etern.
Ni les persones, ni les mirades,
ni un simple cop en ferm.
Lluito desesperadament contra les ones,
exigint-me metes poc adients...
Preferiria un mar de carícies,
a la violenta tempesta del present;
on caic, em rendeixo, i segueixo sent.

Jordi Solà
Instagram: @wolf_beatz

SENTITS

EL CAP,
com no.
Per dir,
pensar.
Per fer
i desfer.
Ell és
i et fa.
Tu el sents
i el tens.

LES MANS

Com dir sinó
el que sento jo.
Per dins, no ho sé,
potser elles sí.

ELS VLLS

Per què
sóc jo
qui em busca
a mi?
potser
perquè
ells sí
saben
que
tan sols
jo sóc,
res més.

LES ORELLES

i tu?
on ets?
et busco jo.
Cansada ja
de tant cridar.
Escolta'm bé.
Ni vull,
ni sé.
Tan sols
seré.

LA BOCA

Si dit així
sona més fi
per què llavors
deixar-ho aquí?

Podent durar
un llarg menys curt
que arribi allà,
es quedí amb mi.

LES MANS

Millors amants
que qualsevol.
Sempre hi són
i ho fan quan vull.

Què més
puc dir?
Que em falta
un bull,
doncs potser
sí.

FES-TE ROCA

Espera-la, que vindrà.
La desgràcia.
La pèrdua.
L'onada.
La bota.

S'esquinçaran els teixits.
Les fiblades aguaiten.
Els més estimats s'aniran.

Fes-te roca, per aguantar la vida.
Estima amb tota l'ànima
i tota la carn
i, alhora,
sigues roca.

Feliç? Trista?
Fes-te roca
que estima
i plora
fins assecar-se,
per seguir.
Comença avui.

Joan P. Armengol

VILA VEU

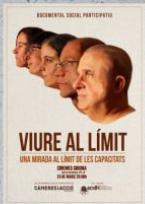
Col·labora a la revista, contacta:
vilaveu@gmail.com

Fes-te'n sòcia!!
<http://vilaveu.vilamajor.net/formulari/>

II CICLE DE DOCUMENTAL SOCIAL

VIURE AL LÍMIT
(Càmeres i Acció, 2017)
Una mirada al límit de les capacitats de qualsevol persona
Divendres 18 d'octubre | 19h

LA XIFRA NEGRA
(Empàtik Films, 2019)
Convertit l'Estat de Dret en el Dret de l'Estat a fer el que vulgui
Divendres 15 de novembre | 19h

CUIDAR ENTRE TERRES
(CooperAcció i La Directa, 2019)
Qui sosté la vida quan les dones migren?
Divendres 20 de desembre | 19h

**LA SALA - AV. ALFONS I, 28
SANT ANTONI DE VILAMAJOR**

   ateneu.vilamajor.net

PARTICIPA A LA CAMPANYA DEL VILAVEU!

**Prioritzem Serveis socials i No els sous dels polítics
a Sant Pere de Vilamajor**

<https://vilaveu.vilamajor.net/stopsous/>